

D ů v o d y:

Dovolatel pokládá zástavní právo zřízené podle usnesení ze dne 30. března 1929 za zaniklé, poněvadž ho bylo nabyto v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení, k němuž došlo usnesením ze dne 20. dubna 1929 (§ 12 vyr. ř.). Při tom má za nerozhodné, že se vklad zástavního práva stal v pořadí zástavního práva z kauční listiny ze dne 31. ledna 1928 zaznamenaného již usnesením ze dne 2. února 1928, tedy v době delší jednoho roku před zahájením vyrovnacího řízení, maje za to, že tu jde o dvojí různé zástavní právo. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Žalobce namítal, že pohledávka 7.065 Kč s příslušenstvím nevzešla z právního poměru, který byl podkladem zřízení kauční hypoteky pro pohledávky, jež z něho v budoucnosti vzejdou. Bylo tedy zástavního práva nabyto již zřízením kauční hypoteky i pro pohledávku přisouzenou nálezem rozhodčího soudu Pražské plodinové bursy ze dne 5. února 1929, která nepřesahuje rámec kauční hypoteky (§ 224 ex. ř. a § 14 knih. zák.). Pro vznik zástavního práva pro spornou pohledávku jest tudíž rozhodný den 2. února 1928, nikoli teprve den 30. března 1929. Nejde proto o oddělné právo, jehož bylo nabyto v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení a jež podle § 12 vyr. ř. zaniklo, nýbrž o oddělné právo na uspokojení, jež vyrovnacím řízením nebylo dotčeno (§ 11 vyr. ř.).

Čís. 11022.

Římsko-katolická farní obec má způsobilost ke sporu.

(Rozh. ze dne 21. září 1931, R II 201/31.)

Žalobu proti římsko-katolické farní obci soud první stolice odmítl, prohlásiv dosavadní řízení za zmatečné. D ů v o d y: Žalovaná strana, římsko-katolická farní obec v R., není právní osobou způsobilou ke sporu. V § 35 zákona ze dne 7. května 1874 čís. 50 ř. zák. jest vymezen pojem farní obce. Jest jí souhrn katolíků téhož ritu, bydlících v témže farním obvodě. Podle § 32 téhož zákona měly býti předpisy o ustavení a o zastupování farních obcí vydány zvláštním zákonem. Zákon tento doposud vydán nebyl; nařízením ministerstva kultu a vyučování ze dne 31. prosince 1877, čís. 5 ř. zák. z roku 1878, bylo obstarávání věcí katolických farních obcí i nadále ponecháno zastupitelstvu místních obcí. Podle § 13 zemského slezského zákona ze dne 15. listopadu 1863, čís. 2 zemského zákona na rok 1864, náleží kostelnímu konkurenčnímu výboru věci stavby, oprav a udržování kostela. Z toho vyplývá, že jako žalovaná strana může podle okolností přijíti v úvahu konkurenční výbor, pokud se týče obec sama. Nikoliv však římsko-katolická farní obec, již není. Tato nemá způsobilosti ke sporu. Tento nedostatek nemůže býti odstraněn a proto bylo již před nařízením ústního jednání vysloviti zmatečnost řízení a z toho důvodu žalobu odmítnouti (§ 7 c. ř. s.). R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, nehledě k domnělé zmatečnosti, o žalobě dále po zákonu jednal. D ů v o d y: Soud první stolice prohlásil řízení za zmatečné a odmítl žalobu jsa toho názoru, že žalovaná strana »Římsko-katolická farní

obec v R.« není právní osobou způsobilou ke sporu a že tento nedostatek nemůže býti vůbec odstraněn. Soud rekursní nesdílí tento názor. Jest ovšem pravda, že podle § 32 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. měly býti bližší předpisy o ustavení a o zastupování farních obcí vydány zvláštním zákonem a že takový zákon doposud vydán nebyl. Avšak nevydání tohoto slibovaného zákona nemění nic na jsoucnosti a právní účinnosti zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., který zavedl farní obce římsko-katolické, vymeziv přesně jejich pojem a určiv i obvod působnosti. Zákon tento nebyl co do své působnosti učiněn závislým na vydání zvláštních zákonných předpisů; slíbený prováděcí zákon měl se týkati jen správy farních obcí, nikoliv jejich jsoucnosti jako právních osobností, neboť římsko-katolické farní obce vznikly již vyhlášením zákona čís. 50/74. Do vydání zvláštních zákonů o spravování a o zastupování farních obcí bylo určiti vše potřebné způsobem nařizovacím. Jak první soud správně uvádí, nařízením min. kultu a vyučování ze dne 31. prosince 1877, čís. 5 ř. zák. z r. 1878 bylo obstarávání věcí katolických farních obcí i nadále ponecháno zastupitelství místních obcí. Římsko-katolické farní obce jsou podle §§ 35—37 cit. zák. právníckými osobami, jsouce nositeli určitých práv a určitých povinností, a jim zejména jest podle § 36 cit. zák. dovoleno k uhrazení potřeb rozepsati kostelní konkurenční příplatky na farní osadníky. Jest tedy římsko-katolická farní obec způsobilou státi na soudě podle § 1 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Otázka, zda katolická farní obec jest způsobilým podmětem nabývání práv a přejímání závazků, majícím též samostatnou způsobilost ke sporu, byla již kladně vyřešena v rozhodnutí sb. n. s. čís. 6164 v ten způsob, že katolická farní obec byla již zákonem ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. definitivně ustanovena za nositele práv a závazků a že bylo zatím svěřeno obstarávání věcí katolických farních obcí, tedy jejich správa i zastupování při právních jednáních místním obcím a ve Slezsku po případě zřízeným kostelním konkurenčním výborům (srov. sb. n. s. 6164). Je-li tedy katolická farní obec samostatnou nositelkou práv i závazků, má též způsobilost býti stranou ve sporu i procesní způsobilost ve sporu (§ 1 j. n.) a lze-li vytýkané vadné její zastoupení po případě za sporu napravit, nepůsobí tato vada zmatečnosti (§ 477 čís. 5 c. ř. s.), ježto jest ji podle § 6 c. ř. s. odstraniti, což platí i v souzené věci.

Čís. 11023.

Rozhodovati o námitkách dlužníka, že exekučně vymáhaný nárok okresní nemocenské pojišťovny z jejich platebních rozkazů není po právu, není příslušným soud, nýbrž správní úřad.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, R I 543/31.)